

עמ"ת (באר שבע) 4951-06-24 - מוחמד חמדאת נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 4951-06-24 - מוחמד חמדאת ואח' נ' מדינת ישראל ע"ימחוזי באר-שבע
עמ"ת (באר-שבע) 4951-06-24
1. מוחמד חמדאת
2. ג'י'הד אלרפאיעה ע"י
ב"כ עו"ד שמש ועו"ד אביטל
נ ג ד
מדינת ישראל ע"י
ב"כ עו"ד סoiseה
בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[10.06.2024]
כבוד השופט אלון אינפלד
החלטה

לפני עורך על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 5.5.24 (כב' השופט א' כהן, סגן נשיא) בה נמצא כי יש ראיותلقאה נגד העוררים בעבירות המוחוסות להם בשתי אישומים שונים, אף כי חולשת הראיות מצדיקה בחירה בחלופת מעוצר בדמות מעוצר בית, למרות עילית המעוצר המובהקת ([עמ"ת 44647-04-24](#)). יוער כי החלטה

ה konkretiyat נקבעה בו ביום, לאחר חקירת ערבים, על ידי כב' השופט א' אמנה. המדבר בפרשה העוסקת בהתפרצויות שנעשו בבית עסק, חנות הנוחות "ילו" בתחנת הדלק אשר בצומת מגן. זאת, בחודש אוקטובר האחרון, שלשה שבועות לאחר שפרצה מלחמת "הרבות ברזל", וזאת כאשר החנות המדוברת הייתה אחת מזרות ההרס הרבות מיום 7.10.23, והושחתה על ידי מחבלים. וזאת, בעת שהמתעם כלו הוכרז שטח צבאי סגור, בצו אלף.

ההחלטה בית המשפט מתייחסת לשלה מבין העוררים בפרשה, והעוררים לפני הם שניים מתחם. לעורר 1 מיוחסת התפרצויות ביום 28.10.23 בשעה 21:38, אשר ככל פריצת הכסף וגניבת 50,000 ל"נ, מעבר למוצרים מכולת שונים.

לעורר 2 מיוחסת הסגת גבול לתוכן החנות וגניבת פריטים מתחנה, באותו יום, אך בשעה 15:56. יאמר מיד, כי אין מחלוקת שמדובר בסוג המקדים בהם עבירות הרכוש מקומות עלות מעצר. זאת, הן נוכחות הרקע הקשה של המעשה, המעיד על חוסר גבולות ערכיים ומיליא על מסוכנות, והן נוכחה העובדה כי העורר 1 אמר היה להיות בחלופת מעוצר בגין תיק אחר, ולעורר 2 יש עבר פלילי ממשי ורלוונטי.

עיקרת של המחלוקת נסובה על הראיות לכואורה, ועל כך יפורט מיד. כן הייתה מחלוקת בין הצדדים לגבי המשקל שיש לשיקולי מעוצר אחרים, במרקם העובדה כי השניים נערכו בחשד לביצוע העבירות, אך שוחררו נוכח חולשת הראיות, אך נערכו שוב לאחר מכן. זאת, לאחר שהיחידה החוקרת התגברה על תקלה במכשיר DVR של מצלמות האבטחה, וסרטוני האבטחה שהתגלו חיזקו מאוד את החשד. יאמר כי המשפט 1 נעצר בגבול השני ללא צו שיפוטי, למרות הלכות ברורות המורות כי מעוצר חדש באותה פרשה, לאחר חיזוק בריאות, יעשה ככל הניתן באמצעות צו שיפוטי מראש.

כאמור, בית המשפט קיבל חלק מטענות הסגנור ביחס לראיות, וכאמור מצא בריאות חולשת מה, המצדיקה, עם שיקולים נוספים, דחיתת הבקשה למעוצר עד תום ההליכים והסתפקות בחולפת מעוצר בדמותו בית מלא. בדיון שהתקיים היום בערר, ביקש הסגנור לתת יותר משקל לפגמים ולקשישים, ולקבוע את נקודת האיזון בחולפה קלה יותר - מעוצר בית ליל'.

לאחר עיון, מצאתי שהאיזון שמצאו בית משפט קמא הוא טוב ונכון, והולם את סוג הקשיים, הראיות ועילת המעוצר, ואני מוקם להקל עוד.

אתהיחס בקצרה לנקודות העיקריות שננטנו בערר:

ראשית, העוררים זוהו על פי סרטוני אבטחה, כאמור. בסרטונים אלה העוררים עוטים "מסכות קורונה" ופניהם נראים חלקית בלבד. שוטרים שונים זיהו את העוררים על יסוד סרטונים אלה, ובקשר לזיהוי עצמו טוען הסגנור שתי טענות מהותיות. האחת, כי כיסוי הפנים הנראה בסרטון אינו מאפשר זיהוי ודאי שלעצמם. השניה, כי לא ברורות הנסיבות של עין השוטרים הסרטונים, ויש חד שמא בעת העיון הם ידעו מי הם החשוד שהם צפויים לזהות, וכך הייתה צפiertם בבחינת "צפיה מודרכת", אשר מטה את הדעת ומחייבת שמערך הזיהוי (בהקשר זה הפנה הסגנור לעמ"ת (באר שבע) 15944-08-16 מוסאabo עסא נ' מדינת ישראל (10.8.16).

לאחר עיון הסרטונים אליהם הפנה בית משפט קמא הנכבד (בעיקר בסעיף 17 להחלטה), נחה דעתך כי מדובר בסרטונים בהם יש אורך, זווית צילום, תנויות גוף, תוצאות מסכה ותנאי תאוריה אשר בהחלטם אפשרים זיהוי של אדם המוכר למזהה. זאת, ביחס לשתי הדמיות שננטנו כי הם העוררים (כל אחד בשעה אחרת ובחילק אחר של החנות), וכי מצוי בית משפט קמא. טענת הסגנור לעניין הצפיה המודרכת צריכה עיון. אולם, בניגוד לעמ"ת 15944-08-16, שם ذבור בשוטרים המחזקים זה את זיהויו של זה בקבוצת ואטסאף, כאן מדובר בזיהויים נפרדים, על פני המזקרים. אם כי, צודק הסגנור כי הנסיבות בהן נתקשו הזיהויים בתיקינו לא מספיק בראורים, ولكن יש מקום מסוים לחשוד שאלוי הייתה הדרכה בפניה לשוטרים אלה. יש כאן קושי בעל משקל מה, ש策יך להיליך בחשבון.

קושי אחר שהעללה הסגנור הוא מעין "בעית שרשות". הסגנור מצביע על כך שה-DVR היה תקין, תוקן במסגרת החיצונית למשטרה, וזה חוזר. לדבריו, תהליך זה אינו מתועד במידה מספקת, ומטעם זה ספק אם הסרטונים יחשבו כקבילים במשפט העיקרי.

בית משפט קבע כי טענה זו אינה מעין "טענה מקדמית", אשר מקומה בתיק העיקרי, ואני מסכים עמו בעיקרו של דבר. עולה עוד, שתיק החקירה טרם הושלם בעניין זה (בבית משפט קמא הוצג מסמך נוסף, שלא היה בתיק), ונראתה כי הוא עדין בתהליכי השלמה (כאומר יש עוד מעורבים, שנעצרו בשלבים שונים). אף שיש לקושי זה משקל מה, מקובלת עלי קביעתו של בית משפט קמא שאין לקבוע מסמורות בשאלות מסווג זה, בשלב ראשוןיו זה, ויש לראות הראיות לכואורה כקיימות.

לחובת העוררים, יש לקחת בחשבון שבית משפט קמא לא נתן משקל לנושא מחקרי התקשות. ביחס לשני העוררים יש איכונים בקרבת מקום למקום ביצוע העבירה, הרחק הרחק ממוקם מגורי העוררים. לעורר 2 לא היה כל הסבר, ולעורר 1 היה הסבר כלשהו, אך אין בעצם קיומו של הסבר כדי לשול את הערך הראיתי של איicon זה. האיכונים מחזקים את הזיהוי, ו מבחינה זו הראיות חזקות יותר, במעט, ממה שהוערך בבית משפט קמא.

הסגור קובל על כך שבית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לעובדה שהעוררים היו משוחזרים תקופה ארוכה בטרם נעצרו מחדש, ותרה לכך עורר 1 אף עצר חדש ללא צו שיפוט. אולם, מעין החלטת בית משפט קמא דוקא מתברר שניתן לשיקולים אלה משקל ממשי. למעשה, מלבד החולשה בראיות, זה השיקול המרכזי שבעתינו שוחררו העוררים מעצר ונבחנה חלופה במסגרת "מקובלות הכוחות" הידועה. סיכומו של דבר, אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכואורה ועילת מעצר, וכן מחלוקת על קיומם של קשיים בראיות ושיקולים נוספים בהם כדי להביא להעדפת חלופה. לאחר עיון, אני מוצא שגגה בית המשפט בהערכת הראיות בוודאי שלא לחובת העוררים. האיזון שמצוין בית משפט קמא בחולפה שנתקבעה, מעצר בית מלא, הוא ראוי והולם, ואין כל מקום להתערב בהחלטה. העරר נדחה.

באישור הצדדים, ההחלטה זו ניתנת בהעדרם.
המציאות תעבור עותק ההחלטה לב"כ הצדדים, ותשיב את תיק החקירה לתביעות.
ניתנה היום, ד' סיון תשפ"ד, 10 יוני 2024, בהעדר הצדדים.